

På väg mot en Glimpsning. Nadja Ekman och Malou Bergman kommer i form av prinsessor under en flygtur.

GALLERI GLIMPSE

En glimt av dig själv

Ett stenkast från Fryshuset ligger det som sedan några år kallas Hammarby art port. Där trängs ett 70-tal hyresgäster med slagsida åt det kreativa hållet. Designbyråer och konstnärsateljéer döljer sig bakom skarpt målade våningsplan och påhittiga installationer i de tre trapphusen.

Bakom en av dörrarna på våning sex finns konstgruppen Glimpse; Malou Bergman, Alvaro Campo, Nadja Ekman och Mattias Larsson.

TEXT **LINUS HÖÖK** FOTO **GLIMPSE**

Borde vi inte ha lite lugg under hatten? Nadja Ekman försöker omsorgsfullt knåda in delar av en peruk under hatten på mig. Hittills har de klätt mig i ett par lila tajts och en vit body som förmodligen använts vid fäktning. Jag ska bli «glimpsad», som de kallar det. Få ett ögonblick i solen, eller snarare – ett ögonblick i ljuset av det som kallas Glimpsmobilen. Det är den portabla studio bestående av åtta dagsljustempererade lysrör, en svart fond och en garderob som verkar hämtad i lika delar från en teatergarderob och en soptipp.

– Teorin är att många dekorativa element som kostymer och detaljer visualiserar det osynliga hos människan. Vi lägger till effekter för att uttrycka något som kommer inifrån, förklarar Mattias Larsson och gör ett nytt försök att få en samling vita plastband att sitta fast i min hatt.

– Det fina med fotografi är att kostymen bara behöver hålla ihop för en bild.

Jag känner mig som en klippdocka i ordets mest positiva bemärkelse, ett klippcollage som fantiserar fram under skapandeprocessen. Även glimpsarna själva har klätt upp sig i olika färglada och glansiga påhitt. Till och med praktikanten Christian Heljeved som sitter uppkrupen i ett hörn har fått på sig en cirkuskavaj och spetskjol.

– Det handlar om mötet mellan oss och den vi fotograferar. Att stå framför kameran är för många som att hoppa bungyjump, säger Nadja Ekman.

Läskigt?

– Befriande.

Alvaro fyller i:

– Man kan se det som en konstnärlig forskning, en lek med yta och identitet. Jag tror att glädjen med att klä ut sig bygger på att kliva ur sin vardagsmaskering. Därför handlar det inte bara om bilderna, processen är lika viktig.

« Många dekorativa element som kostymer och detaljer visualiserar det osynliga hos människan. »

visa upp de fotograferade. Eller när bilderna projicerades på en luftballong vid en filmfestival i Antwerpen.

Glimpse utställningar växer ofta fram på en plats efter att besökarna först har fotograferats. Så gott som alltid har video använts i någon form. Musik under fotograferingen är också viktigt. Devisen är mycket av allt, more is more, och det är mötet som står i centrum. Kanske inte lika mycket mötet med Glimpsekollektivet som mötet med sig själv.

– Det handlar alltid om att involvera dem som fotograferats, de ska se sig själva i ett sammanhang efteråt. För många är det en positiv aha-upplevelse, säger Mattias och förklarar att Glimpse är engelska och betyder glimt, att få en aning om något.

En aning om sig själv kanske.

– I bästa fall upptäcks identiteter man inte visste att man hade.

Strax innan kostymen är klar hittar Mattias några lager skumplast som han «länge velat använda i en bild». Han tejar fast dem som en sorts rustning och konstaterar nöjd att jag blivit en samuraj. När en gammal polaroidkamera därefter hängs om halsen står det klart att jag är en samu-

Konstgruppen Glimpse har förstått glädjen att klä ut sig. Uttrycket «Om jag skulle vara mig själv skulle jag vara någon annan» får en speciell innebörd för den som blir Glimpsad.

Glimpsmobilen föddes lite av en slump. I ett försök att manifestera begreppet lycka byggde Mattias upp en installation under Subörbfestivalen 2003 i Stockholm. Den portabla studion var bara en del av projektet, mest tänkt som en bonus.

– I stället blev det själva lyckoelexiret, en succé bland alla besökare. Konstvetare har senare omtalat Glimpsmobilen som ett perfekt exempel på så kallad relationell konst. Och psykologer har uppmärksammat oss för det terapeutiska värdet i processen, hur den främjar självförtroendet och gruppdynamiken, berättar de.

Sedan dess har nedslag gjorts med studion både i Sverige och utomlands. Lika ofta i konstsammanhang som vid företagsevent och mässor. Vid varje större evenemang har nya tillskott gjorts. Som på konsthallen Rififi i Växjö då ett tjugotal gamla tv-apparater användes för att i olika vinklar

Malou Bergman, Alvaro Campo,
Mattias Larsson och Nadja Ekman
inleder ofta en Glimpsning genom att
styla sig själva.

rajfotograf, i gammal svartvit tolkning.

– Det är häftigt att se saker falla på plats utan att det fanns en tanke från början, säger Malou och leder in mig bakom lamporna.

Jag har fortfarande inte sett mig i spegeln. Har jag hittat mig själv i den här kostymen? Kanske är jag faktiskt en svartvit samurajfotograf. Vadderad med attityder och maskerad med en kamera. Dessutom plåtar jag helst i svartvitt.

Nadja och Malou turas om att stå vid kameran. Det brukar vara deras roll. Alvaro filmar och med hjälp av olika program rullas en sorts musikvideo samtidigt med fotograferingen. Det är hög musik i högtalarna och mellan instruktionerna rättas det ena eller andra till på min kostym.

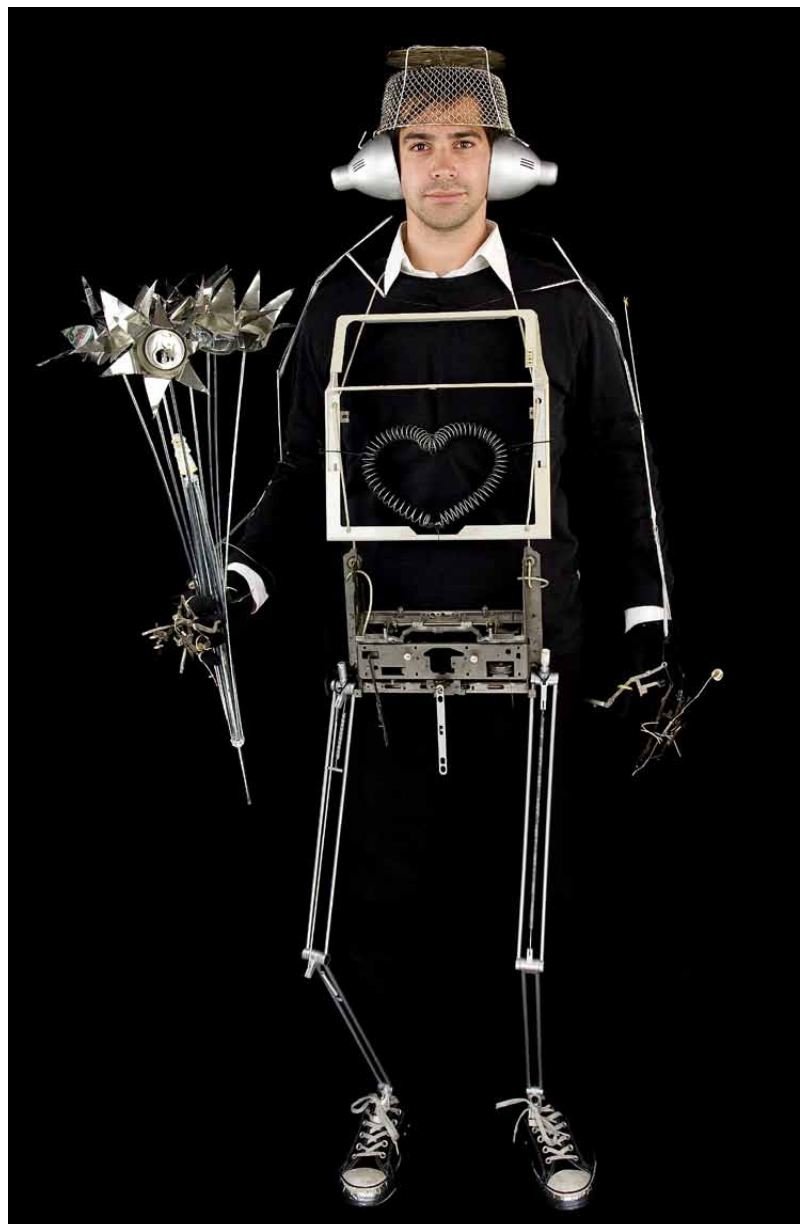
När Nadja till slut konstaterar att hon har «Bilderna» slappnar jag av och börjar leka. Då händer vad som i journalistkretsar kallas farstueffekten: Det intressantaste i en intervju blir ofta sagt när journalisten snörar på sig skorna i farstun. Det är också nu som de bästa bilderna landar. Jag känner mig plötsligt lycklig och på något sätt snygg. Det är en sorts egotripp som nog kan liknas vid hur en rockstjärna mår några låtar in i en lyckad spelning.

Ska bli en bok

Tanken är att på sikt ge ut en bok med porträtten. En inledning på denna är utställningen «Fotografi är» som turnerat under snart två år. Det är en samling av de bästa porträtten sedan starten 2003. I flödet av porträtt växer en sagovärld fram. Invånarna är mytiska figurer som troll och prinsessor, medborgare från konungariket långt borta. Ett familjealbum kanske, från en tid som aldrig varit men som kunde ha varit.

I det perspektivet blir porträtten till något ur en fantasyroman med en estetik som kunde vara hämtad från subgenren «Steampunk». Ångmaskinsromantik tagen ur William Gibsons bok «The Difference Engine» från 1990-talet där han spekulerar i hur världen skulle ha sett ut om 1800-tals-experimenten med datorer (drivna av ångmaskiner) faktiskt hade lyckats. Gammalt och nytt i en galen krock.

Förutom lysrören består den tekniska utrustningen av diverse monitorer, en stereo, ett stativ och en Canon EOS 5D. När vi är klara får jag välja bild själv. Det mjuka ljuset från lysrören

« I flödet av porträtt växer en sagovärld fram. Invånarna är mytiska figurer som troll och prinsessor, medborgare från konungariket långt borta. »

slätar ut samtidigt som alla detaljer blir tydliga. Regisserad av Nadja och Malou har jag stått vänd rakt mot kameran. Det mer lekfulla posandet kom när jag fick bestämma själv. Frågan är vad som bäst visar verkligheten. Eller om vi överhuvudtaget kommit nära något som kan liknas vid verklighet.

Traditionellt skulle en avbildning rakt framifrån vara mer dokumentär. Redan 1853 analyserade den franske konstvetaren Daumier olika typer av porträtt. Den «naturlige mannen» tittar rakt fram och stirrar in i linsen. Bilden blir omedelbar och enkel. Den «civiliserade mannen» antar däremot en konstfullt förvriden ställning och «blickar intensivt och tankfullt ut i tomma intet».

Jag väljer en bild där jag står i en civiliserat vriden pose. Kanske inte så intensivt blickande, men ändå.

Det är svårt att kategorisera Glimpses fotograferande: expressiv dokumentarism kanske, eller lekfull retrochick? Recyclechick? Relationsfoto eller möjligen terapikonst.

Du som läser det här kanske inte är så nogräknad, men för oss kulturskribenter är det viktigt med etiketter.

Låt oss i det här fallet nöja oss med «Glimpse». ■

FOTO: LINUS HOOK

FAKTA GLIMPSE

Medlemmar Malou Bergman, Alvaro Campo, Mattias Larsson och Nadja Ekman.

Utrustning En hel del tekniska hembyggen som gamla tv-apparater, videokameror och portabelt studioljus bestående av åtta dagsljustempererade lysrör. Kameran är oftast en Canon 5D.

Stiltypiskt uttryck Återvinning.

Vid sidan av Glimpse Driver galleriet Candyland tillsammans med andra konstnärer. Fotograferar, filmar, skulpterar och skapar en sorts fotografiska glasplåtar.

Drömmer om En buss som kan inrymma en studio och ta Glimpse och alla deras kostymer till hela världen.

